

Promisiunile unui terapeut

Una dintre cele mai rapide creșteri de idei de business este coaching-ul în dezvoltare personală sau terapia modernă și toate formele ei: NLP, hipnoza, psihoterapie, consiliere etc.

Multa lume cu aceste aptitudini, fie de prin facultate sau din dorința divină de a ajuta oamenii, exersată sau învățată de prin alte workshop-uri, au început să predea diferite forme de creștere personală.

Până aici, numai laude acestora.

Bucuria mea este totuși, doar pentru pacienții care **fac**, nu pentru cei care știu.

Un terapeut nu este un om care să te ajute, pentru că dacă era așa, era soră medicală sau doctor.

Nici un om care să te inspire sau să te motiveze, pentru că dacă era așa, era politician sau actor.

Nici un om care să producă anumite stări în tine cu care nu știi ce să faci după și nici unde să le aplici în viață. Pentru că dacă era așa, era magician, negociator sau antreprenor.

Un terapeut este un om care a săvârșit în el însuși, nu dezvoltarea, ci permanența la ce a dezvoltat. Pentru că a aplicat tot ce a învățat.

Diversele persoane care au devenit cu sau fără vreo hartă autorizată de vreun institut aprobat, în limbajul nostru: *diploma*, ca să ofere consultanță legală unui anumit om cu vreo dereglare comportamentală, se numesc terapeuți clasici sau aprobați de legea locului unde se află. Aceștia servesc dereglării în sine, prin rezolvarea ei.

Dar omul în natura lui, prin obișnuințele cuvintelor, gândurilor și stărilor sale, rămâne în același comportament pe care l-a avut, astfel automatizând și mai mult trecutul său.

Terapeutul care, prin însăși misiunea care i-a fost dată, produce în viața pacientului care cere o schimbare în mecanica și obișnuința lui, energizând sau scurtcircuitând anumite fire ascunse din el, iar acesta ajunge la o clipă de trezvie, trezire, înțelegere a unei legi, amintire de sine sau atenție susținută, atunci pacientul va avea cel puțin o șansă de vindecare.

Atrofierea psihismului nostru se vede în memorare. Nu reținem ce am vorbit acum o ora decât dacă a fost vreo emoție acolo. Minte nu reține fără inimă.

Atrofierea emoțiilor este de o gravitate și mai mare, pentru că nu muncim să le ridicăm, ci, pe zi ce trece, le îngropăm și mai formăm și această uriasă auto-flagelare, așteptând pe altul să ne dea.

Forma actuală, mai ales cea clinică a terapiei unde unul vorbește, de obicei pacientul, și altul pune întrebări, de obicei terapeutul, unde cel din urmă încasează, și cel dintâi pierde, s-a transformat într-o adevărată piesă de teatru despre tratamente, analiză și diagnostice, spre profitabilitatea celor care întrebă.

Iar toată această formă de colaborare între pacient și terapeut este susținută masiv de trendul dezvoltării persoanei, mult apreciat de cei care nu au ce face. Pentru că doar aceștia vor consuma cu adevărat terapiile moderne la o scară largă și cu o frecvență demnă de viteza luminii.

Din vremuri străvechi și până azi, s-a menținut în anumite zone de pe glob, o anumită metodă de terapie care a dispărut azi din zonele civilizate și pline de tehnologie. Ea se numea **Muncă**.

A Munci era un complex de atitudini, menținute constant spre **transformare**, nu spre rezolvare. Cel bolnav care muncea, se însănătoșea. Iar aceasta dovedea o are oricine o practică.

Natura omului are, spre marea noastră bucurie, unanim acceptată în toate religiile lumii, o singură direcție: **Să transforme** grosierul în subtil, gândul în înțelegere, emoția în dragoste și mișcarea în atenție și sănătate.